

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΕΤΟΣ 30°
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 220

ΜΗΝΙΑΙΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ
ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2018
(ΚΕΡΑΣΙΝΟΣ 2018)

Πλατεία Αγίας Σοφίας ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΝΗΜΗΣ **Επισκοπή Νάουσας**

Το απόγευμα της 19ης Μαΐου 2018, οι τρεις ποντιακές Ομοσπονδίες μετά από 18 χρόνια βρέθηκαν μαζί στην πλατεία Αγίας Σοφίας. Οι Ομοσπονδίες ΠΟΕ, ΠΟΠΣ και ΠΟΣΕΠ, δηλαδή όλοι οι πόντιοι ενωμένοι, ζήτησαν τη συνδρομή της πολιτείας στο μεγάλο θέμα της αναγνώρισης της γενοκτονίας από την Τουρκία

Ας δούμε τι είπαν κάποιοι από τους ομιλητές.

Χρήστος Τοπαλίδης, πρόεδρος ΠΟΕ

Η σύγχρονη Τουρκία δομήθηκε πάνω στο αίμα των Γενοκτονημένων Ελλήνων, Αρμενίων και Ασσυρίων

Τους εκπροσώπους του ελληνικού κοινοβουλίου έθεσε προ των ευθυνών τους, να γίνουν οι μπροστάρηδες για τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, ο πρόεδρος της Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδος Χρήστος Τοπαλίδης, κατά τη διάρκεια του χαιρετισμού του, στην εκδήλωση

Συνέχεια στην 6η σελίδα

**Δεν ξεχνάμε το στυγερό έγκλημα και τα θύματά του
είπε ο πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Π. Παυλόπουλος**

Η 19^η Μαΐου στην Τουρκία είναι εθνική γιορτή αλλά στην Ελλάδα είναι ημέρα πένθους και μνήμης. Η Διεθνοποίηση και η Διεθνής Αναγνώριση και Καταδίκη της Γενοκτονίας των Ελλήνων Ποντίων από την Τουρκία είναι χρέος και ηθική υποχρέωσή μας, προς τους χιλιάδες άταφους νεκρούς μας.

Ειδικότερα, ο ΠτΔ κ. Π. Παυλόπουλος αναφέρει στο μήνυμά του:

«Η Ημέρα Μνήμης της Γενοκτονίας του Ελληνισμού του Πόντου, την οποία καθιέρωσε η Βουλή των Ελλήνων με τον ν. 2193/1994, αναδεικνύει, διαχρονικώς και αδιαλείπτως, ένα στυγερό έγκλημα κατά της Ανθρωπότητας. Τιμώντας την Ιερή Μνήμη των τραγικών θυμάτων αυτής της Γενοκτονίας εμείς, οι Έλληνες, στέλνουμε σε όλη την Οικουμένη ένα διπλό μήνυμα:

Πρώτον, δεν ξεχνάμε το στυγερό έγκλημα και τα θύματά του. Και καλούμε τους θύτες της Γενοκτονίας, έστω και τώρα, να εκφράσουν ειλικρινώς την αναδρομική τους συγγνώμη. Δεύτερον, καλούμε όλους τους Λαούς, που παραμένουν προσηλωμένοι στις αρχές της Δημοκρατίας, του Πολιτισμού μας και των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αφενός να μην ξεχνάμε και, αφετέρου, να μην επιτρέψουμε στο μέλλον την τέλεση τέτοιων εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας.

Η έκκλησή μας αυτή αποκτά μεγαλύτερη αξία στις μέρες μας, δοθέντος ότι οι χαλεποί καιροί που βιώνουμε, ιδίως μέσ' από την βαρβαρότητα της τζιχαντιστικής τρομοκρατίας, αποδεικνύουν πως ο εφιάλτης των εγκλημάτων κατά της Ανθρωπότητας δεν έχει, δυστυχώς, εξαλειφθεί. Μέσα δε σε αυτό το πλαίσιο, η Ιερή Μνήμη των τραγικών θυμάτων της Γενοκτονίας του Ελληνισμού του Πόντου -όπως και η Ιερή Μνήμη των τραγικών θυμάτων όλων των Γενοκτονιών- πρέπει να μένει ζωντανή, για να συντηρεί ακμαία την εγρήγορη της παγκόσμιας συνείδησης».

Την ημέρα μνήμης της Ποντιακής Γενοκτονίας τίμησαν τα ποντιακά σωματεία του νομού Ημαθίας την Κυριακή 20^η Μαΐου, μαζί με την Περιφερειακή Ενότητα Ημαθίας, στην Επισκοπή Νάουσας.

Η εκδήλωση συνδυάστηκε με την τελετή των αποκαλυπτηρίων το νέου μνημείου του Ποντιακού Ελληνισμού που θα κοσμεί πλέον το κέντρο του χωριού και την Τοπική Κοινότητα Επισκοπής. Μία αξιέπαινη πρωτοβουλία του Προέδρου της Ευξείνου Λέσχης Επισκοπής και του Δημάρχου της ηρωικής πόλης της Νάουσας.

Το πρωί στον Ιερό Ναό Αγίου Ελευθερίου Επισκοπής τελέστηκαν Θεία Λειτουργία και Επιμνημόσυνη Δέηση υπέρ της μνήμης των 353.000 και πλέον θυμάτων του Ποντιακού Ελληνισμού, ενώ εκφωνήθηκε σχετικός λόγος από

Συνέχεια στην 6η σελίδα

ΚΛΗΔΟΝΑΣ 2018

Προκειμένου να διατηρήσουμε και διαδώσουμε την πολιτιστική μας παράδοση και κληρονομιά σας προσκαλούμε και σας περιμένουμε όλους να δείτε από κοντά το παραδοσιακό έθιμο με το πέρασμα πάνω από τις φωτιές αλλά και να ξεφαντώσουμε χορεύοντας για 13η συνεχή χρονιά στο Κομνηνίο Βέροιας καθώς θα ακολουθήσει παρουσίαση χορευτικών τμημάτων και πλούσιο ποντιακό πρόγραμμα

Την Παρασκευή 22 και το Σάββατο 23 Ιουνίου 2018
με ώρα έναρξης των εκδηλώσεων 21:00

«Τ' ΑγεΛουτρόπι τ' Αγγενί, εξέβαν σον παρχάρ σο Κουμανίτο' μερέαν»

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΛΕΣΧΗΣ ΒΕΡΟΙΑΣ

www.elverias.gr

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ
Λάμπ. Πορφύρα 1- Πανόραμα Βέροιας
Τηλ.: 2331072060 - Fax: 2331028356

Βέροια - Τ.Κ. 59132
Email: info@elverias.gr

Ιδρυτής
+ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΛΕΤΙΔΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ε.Λ.ΒΕΡΟΙΑΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΥΛΗΣ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΚΑΠΟΥΡΤΙΔΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΟΥΜΠΟΥΛΙΔΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑΚΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ
ΜΑΡΙΑ ΣΑΛΟΝΙΚΙΔΟΥ

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΛΕΣΧΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΤΥΠΩΣΗ
ΚΑΡΑΜΑΝΛΙΔΗΣ Ν. & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΝΕΑ ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑ
ΤΗΛ. 23310 90339 - 90234

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ
Λ. Πορφύρα 1
591 32 - ΒΕΡΟΙΑ ΗΜΑΘΙΑΣ
Κωδικός 1000001

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΤΗΣ Ε.Λ. ΒΕΡΟΙΑΣ

Λειτουργεί καθημερινά πλην
Παρασκευής και Σαββάτου
από τις 17:00 έως τις 21:00.

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

e-pontos.gr
pontostv.gr
verianet.gr
inveria.gr
alexandriamou.gr
24oresimathia.gr
pliroforiodotis.gr
laikouya.gr
faretra.info
veriamou.blogspot.com
βεροιώτης.gr
alexandreia-gidas.gr
imathia-live.blogspot.com
blogspotanthemia.com
amosimathia.blogspot.com
idisi-gr.blogspot.gr
arive.gr
efxinospontos.gr

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

01-05-2018

Εκπροσώπηση στη νεκρώσιμη ακολουθία που τελέστηκε για το θάνατο του πρώην προέδρου της Ε.Λ.Β. Κηρυττόπουλου Παναγιώτη.

05-05-2018

Εκπροσώπηση στην παρουσίαση του βιβλίου της Ροζαλίας Γαβριηλίδου «Η βιογραφία του οπλαρχηγού του Πόντου Παύλου Τσαουσίδη» που διοργανώθηκε από το Μορφωτικό Σύλλογο Κοπανού η «Μιέζα».

19-05-2018

Εθελοντική Αιμοδοσία στα πλαίσια των Εκδηλώσεων Μνήμης, ως φόρος τιμής για την ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑ των προγόνων μας.

Εκπροσώπηση στις Κεντρικές Εκδηλώσεις Μνήμης που πραγματοποιήθηκαν στην Πλατεία Αγ. Σοφίας στη Θεσσαλονίκη.

20-05-2018

Εκπροσώπηση στις Κεντρικές Εκδηλώσεις Ν. Ημαθίας για την Ημέρα Μνήμης Γενοκτονίας του Ποντιακού Ελληνισμού που πραγματοποιήθηκαν από την Εύξεινο Λέσχη Επισκοπής Νάουσας.

22-05-2018

Εκπροσώπηση σε ενημερωτική εκδήλωση στην Αίθουσα Συνεδριάσεων του Δημοτικού Συμβουλίου Βέροιας, γύρω από την υποβολή προτάσεων στο τοπικό πρόγραμμα CLLD / LEADER.

31-05-2018

Συμμετοχή του τμήματος παραστάσεων σε εκδήλωση που πραγματοποίησε η ΔΕΥΑ Βέροιας στο κτήμα «Αλέξανδρος»

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΙΟΥΝΙΟΥ

Ανακοινώνονται οι κύριες δραστηριότητες
του Συλλόγου μας για το μήνα Ιούνιο

03-06-2018

Τελετή λήξης τμημάτων της Ε.Λ.Β.

22-06-2018

Κρητικοποντιακή βραδιά στο Κομνηνίο Βέροιας.

23-06-2018

Ετήσιες θερινές εκδηλώσεις "Κλήδονας 2018" στο Κομνηνίο Βέροιας.

29 & 30-06-2018

Συμμετοχή του τμήματος παραστάσεων στο 4ο Διεθνές Φολκλορικό Φεστιβάλ Ιωαννίνων.

Από την πλούσια ποντιακή ποίηση

Τρεις αετοί

Τρεις αετοί, τρεις αετοί κι οι τρεις καίτανεμένοι,
έγκαν φαίν, έγκαν ποτήν, κάθον και τρών' και πίνε.
Ο εις έπεν πολλά κρασίν κι εμέθυξεν κι ερούξεν,
άλλος επαραστράτεσεν κι ελάθεψεν τη στράταν,
κι άλλος επαραγέρασεν κι ετσακοφερουλιέν.
Μη κλαίτε ατόν π' εμέθυξεν, απομειθεί και σκούται,
Μη κλαίτε ατόν π' ελάθεψεν, καταρωτά και πάει,
κλαψέστε ατόν π' εγέρασεν κι άλλο φτερά 'κί φέρει

εθελοντική αιμοδοσία από την Ε.Λ.Β.

Το Σάββατο 19 Μαΐου 2018 πραγματοποιήθηκε εθελοντική Αιμοδοσία στα πλαίσια των Εκδηλώσεων Μνήμης, ως φόρος τιμής για την γενοκτονία των προγόνων μας.

Από τις 9 το πρωί η κινητή μονάδα αιμοληψίας του Γ. Ν. Βέροιας βρισκόταν στον 1ο όροφο του Δημαρχείου Βέροιας, ενώ στην πλατεία του Δημαρχείου βρισκόταν το περίπτερο της Ευξείνου Λέσχης Βέροιας με το ανάλογο έντυπο υλικό για την αιμοδοσία και την ημέρα Μνήμης.

Ευχαριστούμε το ΓΝΒέροιας και ειδικά το Τμήμα Αιμοδοσίας του Νοσοκομείου Βέροιας, την Διευθύντρια της Αιμοδοσίας κ. Ευαγγελία Μαγουλά, τον Κο Κουπίδη Θεόφιλο που ήταν παρόν σε όλη την διάρκεια της αιμοληψίας, το νοσηλευτικό προσωπικό και όλους τους εθελοντές αιμοδότες που προσήλθαν στο κάλεσμα μας και για άλλη μια φορά στήριξαν την αιμοδοσία δίνοντας το μήνυμα "Δίνω αίμα για το αδικοχαμένο αίμα των προγόνων μου" αλλά και όσους αν και προσήλθαν, λόγοι υγείας δεν επέτρεψαν τη συμμετοχή τους. Επίσης ευχαριστούμε το Δήμο Βέροιας για την παραχώρηση των αναγκαίων χώρων του Δημαρχείου για την πραγματοποίηση της εκδήλωσης, και την ΚΕΠΑ για την υποστήριξη της εκδήλωσης.

 ΕΥΞΕΙΝΟΣ
ΛΕΣΧΗ
ΒΕΡΟΙΑΣ

**εθελοντική
αιμοδοσία**

**δώσε
αίμα**

**για το αίμα
που χάθηκε!**

Σάββατο 19 Μαΐου
9:00 πμ έως 1:30 μμ
στον 1° όροφο του Δημαρχείου της πόλης μας

Βασίλ-αγάς

(Βασίλειος Ανθόπουλος)

Οπλαρχηγός του δυτικού Πόντου

Ο Βασίλειος Ανθόπουλος γεννήθηκε το 1888 στο χωριό Κιζίκ της επαρχίας Απές του νομού Σεβάστειας (σήμερα ζει εκεί αμιγώς τουρκικός πληθυσμός, που δεν ξεπερνά τα 50 άτομα). Γνωστός και ως Βασίλ-ουστά, εξαιτίας της δουλειάς του ως εργολάβου δημοσίων έργων, βγήκε στην παρανομία λίγο πριν από την έναρξη του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου. Αιτία ήταν μια δολοφονία, αυτή του Τούρκου βιαστή της γυναίκας του αδερφού του.

Με τον Α΄ ΠΠ να μαίνεται, ο Βασίλειος Ανθόπουλος σχημάτισε ομάδα ανταρτών με Ρωμιούς που λιποτάκτησαν από τον τουρκικό στρατό. Η απελευθέρωση Ρώσου στρατηγού από τις φυλακές της Σεβάστειας τράβηξε την προσοχή της ρωσικής Αυλής, η οποία τον προσέγγισε μέσω πρακτόρων. Σε συνάντηση στην Τραπεζούντα με τον συνταγματάρχη Αρτάνοφ, του ανέλυσε το σχέδιο του για το πώς με τη βοήθεια των Ρώσων θα μπορούσε να απελευθερωθεί όλος ο Πόντος. Ο συνταγματάρχης, που θεωρούσε ότι ο ενθουσιασμός του Έλληνα ήταν μεγαλύτερος από τις πραγματικές δυνατότητες των ανταρτών, συμφώνησε να δοθεί εξοπλισμός στους Έλληνες και ο Βασίλ-αγάς να συγκεντρώσει περισσότερους λιποτάκτες από τη Σαμψούντα.

Σε ανδριάντα του που στήθηκε πρόσφατα προς τιμήν του στη Σκύδρα, ο Βασίλ-αγάς φέρει τη στολή Ρώσου αξιωματικού.

Η στολή, όπως και το αξίωμα, του δόθηκε σε εκείνη τη συνάντηση της Τραπεζούντας, και εκείνος δεν την αποχωρίστηκε ποτέ.

Ο Έλληνας οπλαρχηγός, έχοντας στα χέρια του γιαπωνέζικα όπλα από τους Ρώσους, άρχισε να συγκεντρώνει στρατιωτικές πληροφορίες για τις τουρκικές δυνάμεις της Σαμψούντας, και παράλληλα να καταδιώκει τουρκικές συμμορίες, να συλλαμβάνει τα μέλη τους και να τα εκτελεί. Περιμένοντας εναγωνίως τη βοήθεια των Ρώσων και την προέλασή τους, παράλληλα προσπαθούσε να οργανώσει το αντάρτικο σε όλο τον δυτικό Πόντο. Τον Σεπτέμβριο του 1916 πήρε τη ριψοκίνδυνη απόφαση να πάει στην Τραπεζούντα προκειμένου να διαπιστώσει την αιτία της καθυστέρησης. Έχοντας δίπλα του τη γυναίκα του Αναστασία και μαζί 80 επιλέκτους, και δίνοντας συνεχείς μάχες, έφτασε στην πόλη για τη νέα συνάντηση με τον Αρτάνοφ. Όμως το μόνο που κατάφερε να πάρει ήταν αόριστες υποσχέσεις και εξοπλισμό για επιπλέον 600 αντάρτες.

Μετά την αποχώρηση των Ρώσων από τον Πόντο, ο Βασίλ-αγάς ήρθε στην Ελλάδα προτείνοντας και απαιτώντας βοήθεια για τους Έλληνες. Ζήτησε να σταλούν αξιωματικοί για να οργανώσουν τους χιλιάδες αντάρτες, ώστε να ανακοπεί η πορεία των εθνικιστών. Βλέποντας όμως ότι δεν υπάρχει ανταπόκριση, επέστρεψε στον Πόντο έχοντας στο μυαλό του μια παράτολμη ιδέα που έκανε πράξη: Παραχάραξε το τουρκικό νόμισμα προκειμένου να βρει πόρους για να εξοπλίσει τους αντάρτες.

Οι Τούρκοι, όμως, που κατάλαβαν τι έκανε, τον επικήρυξαν. Δολοφονήθηκε το 1922 σε ενέδρα στην Κωνσταντινούπολη, όχι όμως προτού καταφέρει να σκοτώσει δύο από την ομάδα των δολοφόνων του.

"Ήταν ένας ιδιοφυής και διορατικός πολέμαρχος του Πόντου. Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην οργάνωση και την υλοποίηση σημαντικών επιχειρήσεων στο αντάρτικο του Πόντου. Ένας στρατιωτικός ηγέτης με γεωπολιτική σκέψη".

ΠΗΓΗ: e-rontosΣάββας Καλεντερίδης, εκδότης-συγγραφέας

Άγιος Χριστόφορος ο Μεγαλομάρτυρας

Ο Άγιος Μεγαλομάρτυς Χριστόφορος καταγόταν από την περιοχή των Σουρμένων και ονομαζόταν Ρεμπρόβος, που σημαίνει αδόκιμος, αποδοκιμασμένος, κολασμένος. Έζησε κατά τους χρόνους του αυτοκράτορα Δεκίου (249-251 μ.Χ.), όταν στην Αντιόχεια Επίσκοπος ήταν ο Άγιος Ιερομάρτυς Βαβύλας.

Ο Άγιος ως προς την εξωτερική εμφάνιση ήταν τόσο πολύ άσχημος, γι' αυτό και αποκαλείτο «κυνοπρόσωπος».

Η μεταστροφή του στον Χριστό έγινε με τρόπο θαυμαστό. Συνελήφθη αιχμάλωτος σε μάχη, που διεξήγαγε το έθνος του με τα Ρωμαϊκά αυτοκρατορικά στρατεύματα. Κατατάχθηκε στις Ρωμαϊκές λεγεώνες και πολέμησε κατά των Περσών, επί Γορδίου και Φιλίππου.

Όταν ήταν ακόμη κατειχούμενος, για να ευχαριστήσει τον Χριστό, εγκαταστάθηκε σε επικίνδυνη δίοδο ποταμού και μετέφερε δωρεάν επί των ώμων του εκείνους που επιθυμούσαν να διέλθουν τον ποταμό. Μια μέρα παρουσιάστηκε προς αυτόν μικρό παιδί, το οποίο τον παρακάλεσε να τον περάσει στην απέναντι όχθη. Ο Ρεμπρόβος πρόθυμα το έθεσε επί των ώμων του και στηριζόμενος επί της ράβδου του εισήλθε στον ποταμό. Όσο όμως προχωρούσε, τόσο το βάρος του παιδιού αυξανόταν, ώστε με μεγάλο κόπο κατόρθωσε να φθάσει στην απέναντι όχθη. Μόλις έφθασε στον προορισμό του, κατάκοπος είπε στο παιδί ότι και όλο τον κόσμο να σήκωνε δεν θα ήταν τόσο βαρύς. Το παιδί του απάντησε: «Μην απορείς, διότι δεν μετέφερες μόνο τον κόσμο όλο, αλλά και τον πλάσαντα αυτόν. Είμαι Εκείνος στην υπηρεσία του Οποίου έθεσες τις δυνάμεις σου και σε απόδειξη αυτού φύτεψε το ραβδί σου και αύριο θα έχει βλαστήσει», και αμέσως εξαφανίστηκε. Ο Ρεμπρόβος φύτεψε την ράβδο και την επομένη την βρήκε πράγματι να έχει βλαστήσει. Μετά το περιστατικό αυτό βαπτίστηκε Χριστιανός από τον Άγιο Ιερομάρτυρα Βαβύλα, ο οποίος τον μετονόμασε σε Χριστόφορο. Η άκτιστη θεία Χάρη, που έλαβε την ώρα του βαπτίσματος και του Χρίσματος, μεταμόρφωσε όλη του την ύπαρξη. Και αυτή ακόμα η δύσμορφη όψη του φαινόταν φωτεινότερη και ομορφότερη.

Στην Ορθόδοξη αγιογραφία ο Άγιος εικονίζεται να μεταφέρει στον ώμο του τον Χριστό. Εξ' αφορμής ίσως του γεγονότος αυτού θεωρείται προστάτης των οδηγών και στο Μικρόν Ευχολόγιον και συγκεκριμένα στην Ακολουθία «επί ευλογησει νέου οχήματος» υπάρχει, πρώτο στη σειρά, το απολυτίκιό του.

Κατά τον τότε εναντίον των Χριστιανών διωγμό, λίγο μετά την βάπτισή του, είδε Χριστιανούς να κακοποιούνται από τους ειδωλολάτρες. Από αγανάκτηση επενέβη και έκανε δριμύτατες παρατηρήσεις προς αυτούς, διέφυγε δε τη σύλληψη χάρη στο γιγαντιαίο του παράστημα και την ηράκλεια δύναμή του. Καταγγέλθηκε όμως στον αυτοκράτορα και διατάχθηκε η σύλληψή του. Για τον σκοπό αυτό απεστάλησαν διακόσιοι στρατιώτες. Αυτοί, αφού ερεδύνησαν σε διάφορα μέρη, τον βρήκαν κατά την στιγμή την οποία ετοιμαζόταν να γευματίσει ένα κομμάτι ξερό ψωμί. Κατάκοποι οι στρατιώτες και πεινασμένοι ζήτησαν από τον Άγιο Χριστόφορο να τους δώσει να φάγουν και ως αντάλλαγμα του υποσχέθηκαν ότι δεν θα τον κακομεταχειριζόνταν. Ένας από τους στρατιώτες, βλέποντας ότι πλην του ξερού άρτου δεν υπήρχε καμία άλλη τροφή, ειρωνευόμενος τον Χριστόφορο, του είπε ότι ευχαρίστως θα γινόταν Χριστιανός, εάν είχε την δύναμη να τους χορτάσει όλους με το κομμάτι εκείνο του άρτου. Τότε ο Άγιος, αφού γονάτισε, άρχισε να παρακαλεί τον Χριστό να πολλαπλασιάσει το κομμάτι εκείνο του άρτου, όπως πολλαπλασίασε τους πέντε άρτους στην έρημο, για να χορτάσουν οι πεινώντες στρατιώτες

και να φωτισθούν στην αναγνώριση και ομολογία Αυτού. Η παράκληση του Αγίου εισακούσθηκε και το τεμάχιο του άρτου πολλαπλασιάσθηκε. Βλέποντας οι στρατιώτες το θαύμα αυτό, προσέπεσαν στα πόδια του Αγίου και τον παρακαλούσαν να τους γνωρίσει καλύτερα τον Θεό του. Ο Άγιος εξέθεσε με απλότητα τη Χριστιανική διδασκαλία και αφού όλοι εξέφρασαν την επιθυμία να γίνουν Χριστιανοί, τους οδήγησε προς τον Επίσκοπο Αντιοχείας Βαβύλα, ο οποίος, αφού τους κατήχησε, τους βάπτισε. Όταν ο αυτοκράτορας Δέκιος πληροφορήθηκε το γεγονός, τους μεν στρατιώτες συνέλαβε και αποκεφάλισε, τον δε Χριστόφορο προσπάθησε με υποσχέσεις και κολακείες να μεταπείσει, αλλά οι προσπάθειές του προσέκρουσαν στην επίμονη άρνηση αυτού. Κατόπιν τούτου έστειλε προς αυτόν δύο διεφθαρμένες γυναίκες, την Ακυλίνα και την Καλλινίκη, ελπίζοντας ότι με τα θέληγträ τους θα τον σαγήνευαν και θα τον παρέσυραν. Οι δύο γυναίκες, αφού άκουσαν την προτροπή του Αγίου, για να επανέλθουν στον δρόμο της αγνότητας και της αρετής, έγιναν Χριστιανές και, αφού παρουσιάσθηκαν ενώπιον του αυτοκράτορα Δεκίου, ομολόγησαν τον Χριστό. Γι' αυτό και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο. Στη συνέχεια ο Άγιος Χριστόφορος υποβλήθηκε σε φρικτά βασανιστήρια και τέλος υπέστη τον δι' αποκεφαλισμού θάνατο το 251 μ.Χ., στις 9 Μαΐου ημερομηνία που τιμάτε και η μνήμη του

Η Σύναξη αυτού ετελείτο στο Μαρτύριο αυτού κοντά στο ναό του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου στο Κυπαρίσσιον και στο ναό του Αγίου Μάρτυρος Πολυεύκτου, πλησίον της Αγίας Ευφημίας των Ολυβρίου.

Σημείωση: Το δίστιχο του Αγίου Χριστοφόρου (όπως και τους περισσότερους ιαμβικούς στίχους που διαβάζετε) τους έχει γράψει ο Χριστόφορος ο Πατρικίος. Γι' αυτό και το δίστιχο του ξεκινάει (σε μετάφραση): «εγώ σε ξέρω Χριστοφόρον συνώνυμόν μου.....»

Απολυτίκιον
Ἦχος δ'.

Ταχύ προκατάλαβε.
Στολαῖς ταῖς ἐξ αἵματος, ὠραιζόμενος,
Κυρίῳ παρίστασαι, τῷ Βασιλεῖ οὐρανῶν,
Χριστοφόρε ἀοίδιμε· ὄθεν σὺν Ἀσωμάτων,
καὶ Μαρτύρων χορείαις, ἄδεις τῇ τρισαγίῳ,
καὶ φρικτῇ μελωδίᾳ· διὸ ταῖς ἱκεσίαις ταῖς
σαῖς, σῶζε τοὺς δούλους σου.

Κοντάκιον
Ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.
Χριστὸν φέρων ἔνδοξε, ἐν τῇ ψυχῇ σου,
ἰσχυρῶς κατέβαλες, τῶν ἐναντίων τὰς
ἀρχάς· διὸ Χριστὸν ἐκδυσώπησον, ᾧ
Χριστοφόρε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγαλυνάριον

Μάρτυς ἀκατάπληκτος καὶ στερρὸς, πέλων
τῇ ἰδέᾳ, Χριστοφόρε καὶ τῷ νοῒ, τῶν
ἀντικειμένων, κατέπληξας τὰ στίφη,
ἀθλήσας ὑπὲρ φύσιν πόθῳ τοῦ Κτίστου σου.

Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου με άλλο μάτι από τον Κωνσταντίνο Φωτιάδη

Απόσπασμα από την ομιλία του, το 2012 στην εκδήλωση: "Ελληνες, Αρμένιοι, Ασσύριοι: Τρεις Γενοκτονίες, Ιστορική Μνήμη-Στρατηγική Αναγνώρισης"

Η ομιλία αυτή ήταν πραγματικά συγκλονιστική και συνδύαζε την σπάνια γνώση των ιστορικών ντοκουμέντων της γενοκτονίας, την ειλικρίνεια, αλλά και τον πόνο, την πικρία και την συγκίνηση ενός άριστου ιστορικού, με Ποντιακές ρίζες, όπως είναι ο κ. Κ.Φωτιάδης. Σας παραθέτουμε τα κυριότερα σημεία.

[...] «Έχω προσωπική πικρία από το Ελληνικό Κοινοβούλιο Το 1996, ομόφωνα το Ελληνικό Κοινοβούλιο ανεγνώρισε την γενοκτονία του Ποντιακού Ελληνισμού, και ανέθεσε τότε σε εμένα, μέσω του Κέντρου Ποντιακών Μελετών, να συγκεντρώσουμε τα ντοκουμέντα που στοιχειοθετούν το έγκλημα της γενοκτονίας. Η απόφαση του Ελληνικού Κοινοβουλίου τελειώνει με την 4^η τοποθέτηση που έλεγε:

«Η απαιτούμενη δαπάνη για την έκδοση του έργου, καθώς και για την αμοιβή θα βάρυνε τον προϋπολογισμό της Βουλής των Ελλήνων».

Είχα στείλει τότε μία επιστολή για λογαριασμό όλων των Ποντίων και είπα: «Αυτά θα τα αναλάβουμε εμείς οι Πόντιοι, δεν χρειάζεται να ξοδέψει το Ελληνικό Κοινοβούλιο. Από το Ελλ. Κοινοβούλιο περιμένουμε να εκδώσει τους τόμους και να διεκδικήσουμε μετά μαζί την διεθνή αναγνώριση».

Μετά από 8 χρόνια δουλειάς σε όλα αρχεία των Υπουργείων Εξωτερικών της Ευρώπης, ξοδεύοντας μία τεράστια περιουσία, πουλώντας ένα σπίτι που είχα στο Παλιό Παντελεήμονα, για όσους ξέρουν τι σημαίνει αυτό, κατόρθωσα να συγκεντρώσω τους 14 τόμους, όπως είχαμε αποφασίσει με το Ελληνικό Κοινοβούλιο και πήγα τους τόμους στην Βουλή, για να προχωρήσουμε στην έκδοση.

Ήταν η περίοδος που είχε αλλάξει η κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου και η διάθεση του νέου πρωθυπουργού (Κώστα Σημίτη) ήταν αντίθετη με τη έκδοση των ντοκουμέντων. Το αποτέλεσμα, με προεγγραφές συνδρομητών προχώρησα στην έκδοση των 14 τόμων αφού ήλθα σε έναν πολύ σκληρό πρόλογο με τον τότε Πρόεδρο της Βουλής (Απ. Κακλαμάνη). Ο ίδιος όμως, όταν πήρε στα χέρια του τα βιβλία, προς τιμήν του, ζήτησε συγγνώμη και είπε ότι:

«Εγώ εκτιμώ τους Έλληνες του Πόντου και τους αγώνες τους, θερμή παράκληση έλα να βγάλουμε έναν τόμο, τον οποίον θα μεταφράσουμε σε 6 γλώσσες και με αυτόν τον τόμο είναι ευκολότερο να πετύχουμε και την διεθνή αναγνώριση».

Έτσι πράγματι, μπήκα ξανά στην διαδικασία και βγήκε ένας τόμος το 2004 από την Βουλή των Ελλήνων, ο οποίος, με έξοδα της Βουλής των Ελλήνων, μεταφράστηκε σε 6 γλώσσες. Από το 2004 οι μεταφράσεις αυτές βρίσκονται στα γραφεία των Προέδρων της Βουλής.

Περάσανε άλλοι τρεις πρόεδροι (Άννα Ψαρούδα – Μπενάκη, Δημήτρης Σιούφας, Φίλιππος Πετοάλνικος). Σιγή ιχθός και από τις κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. αλλά και από την Κυβέρνηση της Ν.Δ. Πρόεδρος της Βουλής ήταν (τότε) ο Δ. Σιούφας και θα μπορούσα να πω ότι ήταν αχαρακτήριστη η συμπεριφορά και του Προέδρου της Βουλής απέναντί μου γιατί νόμιζε ότι εγώ θέλω να κάνω προσωπικό εκδοτικό οίκο με τα βιβλία μου την Βουλή των Ελλήνων. Η αλήθεια είναι ότι τα βιβλία υπάρχουν, υπάρχει η απόφαση και υπάρχουν όλα αυτά μέσα στα αρχεία και τους φακέλους της Βουλής. Νομίζω ότι οι μεταφράσεις των βιβλίων στα αγγλικά, γαλλικά, τουρκικά, ρωσικά, ισπανικά, που υπάρχουν, με έξοδα των Ελλήνων φορολογουμένων, είναι καιρός να εκδοθούν και να προχωρήσουμε με αυτά, για να πετύχουμε την διεθνή αναγνώριση.

Όταν το Πανεπιστήμιο Βερολίνου αγόρασε μία σειρά των 14 τόμων και ο καθηγητής του Πανεπιστημίου έδωσε ένα θέμα διδακτορικό την Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου και ένα δεύτερο θέμα τον Πολιτισμό των Ελλήνων του Πόντου που σχετίζεται με μόνο στους 11 τόμους των ντοκουμέντων της γενοκτονίας, τότε θεώρησα, για μία ακόμη φορά, καλό να προχωρήσω στην επανέκδοση των 14 τόμων σε 400 σειρές και να δώσω όλο αυτό το υλικό στο Συμβούλιο του Απόδημου Ελληνισμού [Σ.Α.Ε.], να το δώσω δηλαδή στον Ελληνισμό της Διασποράς. Τα βιβλία αυτά χρειάζονται στα πανεπιστήμια, ώστε οι 500 σειρές να φθάσουν σε όλα τα Πανεπιστήμια του κόσμου που έχουν τμήματα Ελληνικών Σπουδών, και έτσι να μπορέσουμε να πετύχουμε την διεθνή αναγνώριση...

Με αυτό το σκεπτικό ζήτησα τότε την βοήθεια κάποιων δήμων και κάποιων συμπολιτών μας επώνυμων για να μπορέσουμε να εκδώσουμε και δώσουμε τα βιβλία. Δυστυχώς, κάποιοι δήμαρχοι δεν ανταποκρίθηκαν σε αυτό που υποσχέθηκαν, ότι θα ήταν χορηγοί σε αυτό το έργο, (όπως ο Δήμαρχος της Αργυρούπολης και πολλοί άλλοι δήμαρχοι ΔΕΝ ανταποκρίθηκαν σε αυτό που υποσχέθηκαν), και θα έδιναν 5.000 (ευρώ), με αποτέλεσμα 28.000 ευρώ από αυτό το έργο να μείνει χρέος και να το πληρώσω εγώ. Όμως δεν έχω πλέον άλλα χρήματα για να μπορώ να πω ότι έχω και άλλες πηγές, και έτσι να μπορώ να καλύπτω το χρέος». [...]

Αυτό το σπάνιο και πολύτιμο ιστορικό πόνημα θάφτηκε στα συρτάρια της Βουλής για ποικίλους λόγους. Ήρθε η ώρα η το Ελληνικό κοινοβούλιο να αναλάβει τις ευθύνες του...

Πηγή: <http://elldiktyo.blogspot.com>

Το «Έπος του Βασιλείου Διγενή Ακρίτα» κυρίαρχο στα ακριτικά

Ο «Ακριτικός Κύκλος», ήτοι τα ακριτικά τραγούδια, αποτελούν κατηγορία δημοτικών αφηγηματικών τραγουδιών που εξυμνούν τους αγώνες των ακριτών, δηλαδή των συνοριακών φρουρών της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Οι ακρίτες ζούσαν στρατιωτικά στα λεγόμενα «στρατιωτόπια», περιοχές που τους είχαν δοθεί και για καλλιέργεια.

Τα τραγούδια του Ακριτικού Κύκλου ίσως ξεπερνούν τα 1.700, αν και ο λαογράφος Νικόλας Πολίτης τα έχει υπολογίσει σε 1.350. Κατά πολλούς αναλυτές, τα τραγούδια αυτά αποτέλεσαν την πιο σημαντική πηγή του κορυφαίου έπους «Βασίλειος Διγενής Ακρίτας». Δεν είναι όμως αβάνσιμη και η εκδοχή που θέλει τη διάδοση του έπους να τροφοδοτεί έναν κύκλο τραγουδιών κυρίως στην Κρήτη και την Κύπρο, όπου υπάρχουν πολλές παραδόσεις για τον Διγενή.

Επεισόδια της ζωής του Διγενή, όπως η πάλη του με τον Χάρο, δεν υπάρχουν στο έπος, απαντούν όμως σε πολλά δημοτικά ακριτικά τραγούδια. Για το θάνατο του Διγενή ο Ν. Πολίτης έχει συλλέξει 72 παραλλαγές. Ο Διγενής είναι κατά κύριο λόγο ο πρωταγωνιστής αλλά όχι μόνον αυτός. Ήρωες ακρίτες είναι ο Ανδρόνικος, ο Αλέξης, ο Δούκας, ο Πορφύριος, ο Βάρδας Φωκάς, ο Θεοφύλακτος, ο Κωνσταντής, ο Αρμούρης, ο Ξάντινον, ο Πετροτράχηλος...

Έμμετρο αφηγηματικό έργο που τοποθετείται μεταξύ 11ου και 12ου αιώνα, ο «Διγενής Ακρίτας» ή «Το έπος του Διγενή Ακρίτα» συνιστά το παλαιότερο λογοτεχνικό γραπτό μνημείο της δημόδους ελληνικής μεσαιωνικής γλώσσας. Κατά τον Λίνο Πολίτη, μάλιστα, το *Έπος*, που εξιστορεί την καταγωγή του Διγενή, τα παιδικά του χρόνια, τα ηρωικά κατορθώματα και το θάνατό του, σηματοδοτεί την αρχή της νεοελληνικής λογοτεχνίας. Η αξία του όμως, μετά μάλιστα και την ανακάλυψη πλείστων δημοτικών ακριτικών τραγουδιών, άπτεται και ενός μείζονος συμβολισμού. Ο Νικόλας Πολίτης θεωρούσε τον Διγενή σύμβολο της «μακραίωνος και αληκτου πάλης του ελληνικού προς τον μουσουλμανικόν κόσμον».

Το Έπος του Διγενή Ακρίτα, σε χειρόγραφη παραλλαγή 3.182 στίχων, δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά το 1875, από το περίφημο χειρόγραφο της Τραπεζούντας, το οποίο είχε ανακαλύψει επτά χρόνια νωρίτερα στη Μονή Παναγίας Σουμελά ο λόγιος, καθηγητής του Φροντιστηρίου της Τραπεζούντος, Σάββας Ιωαννίδης.

Το έργο σώζεται σε έξι χειρόγραφες παραλλαγές:

Της Τραπεζούντας (από τη Μονή Σουμελά, 3.182 στίχοι)

Του Εσκοριάλ (βρέθηκε στη βιβλιοθήκη Εσκοριάλ της Μαδρίτης, φέρεται να έχει δημιουργηθεί στην Κρήτη, 1.867 στίχοι)

Χειρόγραφο Ανδρου-Αθηνών (Εθνική Βιβλιοθήκη, 1074, 4.778 στίχοι)

Της Κρυπτοφέρρης (από την ελληνική μονή Grottaferrata της Ιταλίας, 3.709 στίχοι)

Της Οξφόρδης (ομοιοκατάληκτη διασκευή του 1670 από τον ιερομόναχο Ιγνάτιο Πετρίτση)

Της Ανδρου (πεζή διασκευή του 1632).

Η ιστορία του Βασιλείου Διγενή Ακρίτα

Ο Βασίλειος Διγενής Ακρίτας ήταν ο γιος ενός Σαρακηνού εμίρη, του αμυρά της Συρίας, Μουσοούρ, που αγάπησε, εκχριστιανίστηκε και εγκαταστάθηκε σε βυζαντινό έδαφος παρά τις αντιρρήσεις των γονέων του, τους οποίους όμως έπεισε πάραυτα μέχρι του σημείου μάλιστα να ασπαστούν και εκείνοι τον Χριστιανισμό. Είχε προηγηθεί η αρπαγή της αγαπημένης του Μουσοούρ, Ειρήνης, της μοναχοκόρης του βυζαντινού στρατηγού Ανδρόνικου Δούκα. Τα πέντε αδέρφια της κοπέλας ζήτησαν το λόγο, ο μικρότερος μάλιστα μονομάχησε με τον Μουσοούρ και τον κέρδισε, αλλά εκείνος κράτησε την κοπέλα.

Ο γιος του Μουσοούρ, ο Βασίλειος Διγενής (από δύο γένη, το αραβικό και το ελληνικό), μεγάλωσε κάνοντας μια σειρά ανδραγαθήματα. Ήταν μόλις 12 ετών όταν έπνιξε δύο αρκούδες και σκότωσε ένα λιοντάρι. Νέος πια ερωτεύτηκε την κόρη ενός στρατηγού, την Ευδοκία, και την έκλεψε αλλά οι γονείς της συναίνεσαν μόνο όταν ο Διγενής σκότωσε τους άνδρες που ο στρατηγός στείλει για να τον πιάσουν. Παντρεύτηκε την καλή του και έφυγε «εις τα άκρας», τα σύνορα, όπου έγινε Ακρίτας.

Στο σημείο αυτό αρχίζουν τα κατορθώματα του Διγενή, για τα οποία έγινε ξακουστός κερδίζοντας και τιμές από τον Βυζαντινό Αυτοκράτορα. Γραμμένα σε πρώτο πρόσωπο, τα ανδραγαθήματα περιλαμβάνουν από τις μάχες του Διγενή κατά ενός δράκου και ενός λιονταριού μέχρι εκείνες εναντίον των 300 απελατών (ληστών του Βυζαντίου) και της ανίκητης έως τότε αμαζόνας Μαξιμώς, που ήθελαν να κλέψουν τη γυναίκα του. Παρεμπιπτόντως, ο Διγενής αποκαλύπτει δύο περιπτώσεις κατά τις οποίες απάτησε τη γυναίκα του και η μία ήταν με τη Μαξιμώ. Σε μια παραλλαγή μάλιστα φέρεται να σκοτώνει εντέλει την αμαζόνα από τύψεις.

Δοξασμένος και γνωστός στα πέρατα του κόσμου, ο Διγενής αποσύρθηκε σε έναν μεγάλο πύργο, στις όχθες του Ευφράτη. Το θάνατό του από ασθένεια σε ηλικία 33 χρονών ακολούθησε εκείνος της γυναίκας του από θλίψη.

Σχεδόν με υπερφυσικές ιδιότητες σκιαγραφείται ο Διγενής. Κάτι που όμως δεν το βρίσκουμε στα δημοτικά ποντιακά τραγούδια που αφορούν τον Ακρίτα.

Ο Διγενής στον Πόντο

Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζει η σύγκριση των επιπτώσεων της έκδοσης του χειρογράφου στην ελληνική λαογραφία σε σχέση με την αντίστοιχη ποντιακή και την καππαδοκική λαογραφία. Αν ο Ακρίτας άνοιξε νέους ορίζοντες στην ελληνική λαογραφία προωθώντας το πέρασμα από μια φιλολογικού-πατριωτικού τύπου ανάγνωση σε μια πιο ολοκληρωμένη προσέγγιση της προφορικής παράδοσης, στην περίπτωση του Πόντου και της Καππαδοκίας δεν παρατηρούνται αξιοσημείωτες μεταβολές προς την κατεύθυνση αυτή. Έτσι, στον Πόντο το έπος αναγνώσθηκε κυρίως ως μαρτυρία του εθνικού πνεύματος, της ανδρείας και της μαχητικότητας του ελληνικού στοιχείου ενάντια στον κατακτητή· ολοκληρωμένη μαρτυρία της οποίας αποσπάσματα σώζονταν ακόμα υπό τη μορφή ασμάτων «και ελέγοντο υπό εσχατογήρων αγροτών».

Ενδεικτική της ανάγνωσης αυτής είναι η ερμηνεία ενός ακριτικού άσματος από τον Περικλή Τριανταφυλλίδη: ενώ το άσμα εστιάζεται ξεκάθαρα στο Χάροντα και στην αδυναμία του θνητού –ακόμα και του πιο υπερφυσικά προικισμένου θνητού– να του ξεφύγει, ο Τριανταφυλλίδης το αναλύει ως ύμνο σε άνδρα ατρόμητο, πρόμαχο της ελευθερίας «περί τα πρώτα έτη της τουρκικής κυριαρχίας [...] εις τον, ως τον εξοχώτατον, [αι παραδόσεις] απέδωκαν μετά τόκου ό,τι κατά μέρος επράχθη». Οι επιδράσεις του Ακρίτα υπήρξαν λοιπόν στον Πόντο κυρίως ποσοτικής φύσεως. Όπως παρατηρεί και ο Α. Bryer, το ακριτικό έπος έδωσε απλώς περαιτέρω ώθηση στη συλλογή γλωσσικού υλικού, σύμφωνα με το πνεύμα που χαρακτήριζε από τις απαρχές της τη λόγια αυτή δραστηριότητα: ένα πνεύμα επείγουσας διάσωσης της ιστορίας και του «αληθινού» πολιτισμού όχι μόνο του Πόντου αλλά και ολόκληρου του έθνους. Η ώθηση αυτή αφορά κυρίως την ενασχόληση με το δημοτικό τραγούδι. Στον τομέα αυτό η ανακάλυψη του έπους θα παίξει καταλυτικό ρόλο, αφού θα αποτελέσει κίνητρο αλλά και κριτήριο για την καταγραφή τραγουδιών στο μέτρο που αυτά σχετίζονταν με το ακριτικό έπος. Μέσα στη διαδικασία αυτή το ποντιακό δημοτικό τραγούδι κέρδισε σε κύρος αλλά και στρεβλώθηκε, αφού συνήθως θεωρούνταν αυθεντικό –και άρα άξιο καταγραφής– μόνο εάν πρόσφερε τεκμήρια «ακριτικότητας», με κύριο γνώρισμα τη «λεβεντιά».

ΠΗΓΗ: Βικιπέδεια Ο Διγενής και το φίδι (Δ. Σκουρτέλης)

ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΜΝΗΜΗ ΣΤΟΥΣ ΑΔΙΚΟΧΑΜΕΝΟΥΣ ΠΡΟΓΟΝΟΥΣ ΜΑΣ

Ο κεντρικός ομιλητής της εκδήλωσης Ταμέρ Τουλγκίρ, τόνισε: «353.000 δεν είναι ένας αριθμός, είναι οι άνθρωποι που γενοκτονήθηκαν. Απευθύνω χαιρετισμό στους ήρωες απόγονους των Ελλήνων που έγραψαν ιστορίες της αντίστασης στα βουνά του Πόντου, στην Νεβιάν, στη Σάντα. Δεν ξεχνάμε αυτούς που έκαψαν τους ανθρώπους μας ζωντανούς, στις εκκλησίες, στα σχολεία, στα σπίτια. Δεν ξεχνάμε και αυτούς που έζησαν μέσα στις σπηλιές, χιλιάδες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Δεν ξεχνάμε αυτούς που βίασαν τις γυναίκες, τα μικρά κορίτσια, και τις πήρανε στα χαρέμια τους. Δεν ξεχάσαμε τους 353.000 άταφους

νεκρούς Έλληνες του Πόντου. Δεν θα ξεχάσουμε και δεν ξεχνάμε τους 200.000 Έλληνες του Πόντου που εξορίστηκαν από την πατρίδα τους, στην οποία ζούσαν χιλιάδες χρόνια. Δεν ξεχάσαμε και τον Μουσταφά Κεμάλ που έδωσε την εντολή της Γενοκτονίας στις 19 Μαΐου, όταν αποβιβάστηκε στη Σαμψούντα. Δεν ξεχάσαμε τις συμμορίες που εφάρμοσαν τη Γενοκτονία, του Τοπάλ Οσμάν τον Ιποζί Ρετζέπ. Την εθνική στρατιά και τον στρατηγό Νουρεντίν Πασά. Δεν ξεχάσαμε! Δεν ξεχάσαμε και τις τουρκικές κυβερνήσεις που αρνούνται εδώ και 100 χρόνια τη γενοκτονία και την ύπαρξη των Ποντίων. Δεν ξεχάσαμε επίσης, αυτούς που υπέγραψαν τη Συνθήκη Ανταλλαγής πληθυσμών και σε όλους όσους συνέβαλαν σε αυτό. Και δεν ξεχάσαμε επίσης τα λόγια του υπουργού του κυβερνώντος κόμματος ότι δεν έχει συμβεί γενοκτονία.

Στον Πόντο τα δεινά έχουν τρεις διαφορετικές μορφές. Πρώτον αυτά που έζησαν οι 353.000 άνθρωποι μας που έχασαν τη ζωή τους, στο διάστημα 1914 – 1923. Δεύτερον, όλα όσα έζησαν οι απόγονοι, οι παππούδες σας, τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους, που εκποπίστηκαν με τη Συνθήκη Ανταλλαγής της Λωζάννης των πληθυσμών, το 1923 από την πατρίδα τους στην οποία ζούσαν επί χιλιάδες χρόνια. Τρίτον, ζήσαμε εμείς, αυτοί που μείνανε εκεί. Πριν τη γενοκτονία και κατά τη διάρκεια της γενοκτονίας, οι Έλληνες του Πόντου που εξιλαμίστηκαν, δηλαδή οι γιαγιάδες μου, οι παππούδες μου, προ του φόβου, τα κράτησαν όλα μέσα τους. Δεν είπαν τίποτα στα παιδιά και στα εγγόνια τους. Ακόμα, οι περισσότεροι επινόησαν ψεύτικες ιστορίες. Τι δύσκολο που είναι να μην ξέρεις την ιστορία σου; Και επειδή δεν γνώριζαν τα τουρκικά τα παιδιά, ξυλοκοπήθηκαν στα σχολεία, οι γονείς σταμάτησαν να μιλάνε δίπλα στα παιδιά τους, ποντιακά. Για να ζήσουν όλα αυτά τα 100 χρόνια, προσπάθησαν να αποδείξουν στο τουρκικό κράτος, τον εαυτό τους. Να αποδείξουν ότι είναι οι καλύτεροι μουσουλμάνοι, οι καλύτεροι Τούρκοι. Έτσι, άλλαξε η συμπεριφορά τους. Στράφηκαν προς το Ισλάμ, προς τον τουρκικό εθνικισμό. Όμως παρ' όλα αυτά, το τουρκικό κράτος, τους είχα πάντα, ως άλλους. Κατά τη διάρκεια της τουρκικής δημοκρατίας, αλλά και προς το τέλος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, η κοινωνική και η οικονομική ζωή στον Πόντο, υποβαθμίστηκε. Δεν έγιναν επενδύσεις. Στα λιμάνια της Σαμψούντας, της Τραπεζούντας, τα οποία ήταν κάποτε από τα σημαντικότερα λιμάνια του κόσμου, δεν πλησίαζε πλέον, κανένα πλοίο. Οι Πόντιοι αναγκάστηκαν και καταδικάστηκαν σε πείνα. Γι' αυτό το λόγο αναγκάστηκαν για να ζήσουν να πάνε δεκάδες χιλιάδες Πόντιοι, στην Ευρώπη.

Άλλαξαν τη θρησκεία μας, τα ονόματά μας, την γλώσσα μας, άλλαξαν τα τραγούδια μας, τα μοιρολόγια μας, βάζοντας τους τουρκικούς στίχους. Διοργάνωναν εκστρατείες το 1923, για τους πολίτες, με το σύνθημα «μίλα τουρκικά». Όλοι όσοι μιλούσαν ποντιακά στους δρόμους, βασανίστηκαν και συχνά μας υπενθυμίζαν ότι είμαστε Έλληνες. Δεν σταμάτησαν να μας βρίζουν, όπως «Ρωμέ μπάσαρδε», «Ρωμέ κλωστέ». Ακόμα και οι συγγραφείς, στα ποιήματα και στα μυθιστορήματα, τις ελληνίδες τις παρουσιάζαν ως πόρνες. Περιλάβαν ακόμα και τις νύφες μας. Στις τουρκικές ταινίες, η προφορά των Ποντίων, παρουσιάζονταν ως κάτι κακό. Επινόησαν ανέκδοτα, ανόητα ανέκδοτα και τα ονόμασαν ποντιακά. Με όλα αυτά τα ανέκδοτα υποβίβασαν τους Ποντίους. Οι Έλληνες του Πόντου, όταν ήρθαν αντιμέτωποι με άλλους Τούρκους σε μεγάλες πόλεις, τους έλεγαν περιφρονητικά; Είστε Πόντιοι!

Πριν από μερικά χρόνια αποκαλύφθηκε ότι το τουρκικό κράτος, φακελώνει τις μειονότητες. Μάθαμε ότι οι Έλληνες είχαν το νούμερο ένα (1). Οι Αρμένιοι είχαν το νούμερο δύο (2). Και οι Εβραίοι είχαν το νούμερο τρία (3). Το τουρκικό κράτος στην Άγκυρα, εδώ και 100 χρόνια κρατάει μυστικά αρχεία. Φακέλωνε τους εξιλαμισμένους Έλληνες και τα παιδιά τους. Το τουρκικό κράτος δεν πιστεύει ακόμη στους εξιλαμισμένους Έλληνες και τα παιδιά τους. Ζει με τον φόβο ότι εάν μάθουν την αλήθεια, μια μέρα θα ξεσηκωθούν.

Θέλω να αναφέρω ένα παράδειγμα. Την δεκαετία του 1990, προγραμματίστηκε μία εκδρομή, ανάμεσα σε ένα λύκειο της Τραπεζούντας και τις Θεσσαλονίκης. Οι μαθητές από τη Θεσσαλονίκη θα πήγαιναν στην Τραπεζούντα και θα έμεναν εκεί και αντίστροφα οι μαθητές από την Τραπεζούντα θα έρχονταν στη Θεσσαλονίκη. Το τουρκικό κράτος δέχθηκε την πρόταση, όμως με μία προϋπόθεση. Να μην πάει ένα λύκειο από την Τραπεζούντα, αλλά ένα λύκειο από την Άγκυρα!

Θα αναφέρω ένα άλλο παράδειγμα. Το 1979, σε μία επαρχία του Πόντου, στη Φάτσα, οι σοσιαλιστές κέρδισαν τη διοίκηση. Εκείνα τα χρόνια η Φάτσα ονομαζόταν ως απελευθερωμένη περιοχή. Όταν ήρθε η χούντα το 1980, πρώτα απ' όλα διάλυσε αυτή τη διοίκηση. Σκότωσαν πολλούς ανθρώπους, άλλους βασανίζουν και άλλους φυλακίζουν. Οι πραξικοπηματίες λένε ότι δεν θα επιτρέψουμε την ποντιακή δημοκρατία εδώ. Οι σοσιαλιστές εκεί, δεν ήξεραν για τον Πόντο, όμως το τουρκικό κράτος εξέφρασε το φόβο του. Όμως είμαι εδώ! Εγώ και οι φίλοι μου δουλεύουμε μέρα – νύχτα, για να μετατρέψουμε το φόβο τους σε εφιάλτη. Προσπαθούμε να πούμε την ιστορία μας, σε όλα τα μέρη του Πόντου.

Μετά τη γενοκτονία που έγινε από το τουρκικό κράτος στον Πόντο και τη Μικρά Ασία, το τουρκικό κράτος εγκαταστάθηκε πάνω στις περιουσίες μας και τις ψυχές μας. Το τουρκικό κράτος από την ίδρυσή του είναι ένοχο. Γενοκτονίες που εφάρμοσε στους Αρμένιους, στους Έλληνες του Πόντου, μετά την ίδρυση της τουρκικής δημοκρατίας, ήρθε η σειρά σε άλλες εθνότητες. Το τουρκικό κράτος πρέπει να ζητήσει συνγνώμη, λαμβάνοντας μία απόφαση στο τουρκικό κοινοβούλιο. Όμως, ακόμη και να ζητήσουν χίλιες φορές συγγνώμη, τι θα γίνει; Για να ισχύει αυτή η συνγνώμη, πρέπει να γίνουν τα εξής. Πρέπει να κατεδαφιστούν τα αγάλματα εκείνων που έκαναν την γενοκτονία και όλα τα ονόματα αυτών των συμμοριών που δόθηκαν σε δρόμους και σε σχολεία. Οι εγκληματίες της γενοκτονίας και όλοι όσοι έγιναν πλούσιοι από τη γενοκτονία πρέπει να αποκαλυφθούν. Πρέπει να φτιαχθούν μνημεία γενοκτονίας για τους 353.000 Έλληνες του Πόντου, σε όλο τον Πόντο και πρέπει να μείνει ζωντανή η μνήμη της γενοκτονίας. Πρέπει να δοθούν δυνατότητες επιστροφής στους απόγονους τους. Όλη η παρουσία τους που κατασχέθηκε, πρέπει να επιστραφεί. Πρέπει να αποκατασταθούν οι εκκλησιές και να επιστραφούν στους ιδίους.

Πρέπει να τιμωρηθούν τα εγκλήματα της γενοκτονίας και πρέπει να δοθεί αποζημίωση στους απογόνους με προσαύξηση. Πρέπει να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες, για όλους όσους ζουν εκεί και θέλουν να μάθουν τη μητρική γλώσσα τους, τα ποντιακά. Πρέπει να δοθεί και ένα τέλος στις θρησκευτικές καταπίεσεις. Πρέπει ο καθένας να επιλέξει εκείνο το οποίο θέλει να πιστεύει. Πρέπει να ανοίξουν όλα τα αρχεία και να είναι στη διάθεση όλων των ιστορικών και των ερευνητών.

Και σήμερα ο Άγγελος Μητρετώδης, και ο Δημήτρης Κούκλατζης, και ο Γιάννης Βασιλής – Γιαϊλαλί, που κρατούνται στις τουρκικές φυλακές, πρέπει να απελευθερωθούν.

Ευχαριστώ όλους όσους συγκεντρώθηκαν εδώ και τις Ομοσπονδίες που πήραν την απόφαση να κινηθούν μαζί. Εμείς τα παιδιά των εξιλαμισμένων Ελλήνων, εμείς οι απόγονοι, σας ευχαριστούμε που μεταφέρετε μέχρι σήμερα, τον πολιτισμό μας, τη γλώσσα μας, τη θρησκεία μας. Εμείς είμαστε μια μεγάλη οικογένεια. Ακόμη και να ζήσετε εξόριστοι στην Ευρώπη και στις μεγάλες πόλεις του κόσμου, η πατρίδα σας είναι ο Πόντος. Εμείς, αυτοί που μείναμε ακόμη εκεί, ακόμη κι αν έχει αλλάξει η θρησκεία και η γλώσσα μας, τα ονόματά μας, είμαστε Έλληνες. Όπως βλέπετε δεν μπορούμε να μας χωρίσουν.

Ο Μουσταφά Κεμάλ, στις 19 Μαΐου όταν πήγε στην Σαμψούντα έδωσε εντολή στον Τοπάλ Οσμάν, να μην αφήσει ίχνος. Νόμιζαν ότι μπορούν να οβήσουν τα ίχνη μας από εκείνα τα εδάφη. Ορίστε! Η σημερινή μας συνάντηση είναι η αποτυχία τους. Με την πεποίθηση ότι από εδώ και σήμερα, θα είμαστε πιο κοντά, σας χαιρετώ όλους. Οποσδήποτε θα νικήσουμε. Τα εδάφη του Πόντου, αργά ή γρήγορα θα είναι ελεύθερα»

Μήνυμα ενότητας ενόψει "19ης Μαΐου" από τις τρεις Ποντιακές Ομοσπονδίες

Κοινή συνέντευξη τύπου την Πέμπτη 17 Μαΐου 2018 στην αίθουσα συνεδρίων της ΕΣΗΕΜ-Θ πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη με αφορμή τις κοινές εκδηλώσεις μνήμης και τιμής για τα θύματα της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, το Σάββατο 19 Μαΐου 2018.

Οι τρεις Ποντιακές Ομοσπονδίες, ΠΟΕ, ΠΟΠΣ και ΠΟΣΕΠ, προχώρησαν στη συνέντευξη τύπου με τους προέδρους τους:

- Χρήστο Τοπαλίδη, Πρόεδρος Παμποντιακής Ομοσπονδίας Ελλάδος.
- Χριστίνα Σαχινίδου, Πρόεδρος Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ποντιακών Σωματείων.
- Σέργιο Καλπαζίδη, Πρόεδρος Πανελληνίας Ομοσπονδίας Σωματείων Ελληνοποντίων

Παλινοοτούντων από την πρώην Ε.Σ.Σ.Δ.

Οι τρεις πρόεδροι από κοινό κάλεσαν την ελληνική πολιτεία να ηγηθεί του αγώνα για τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου. Αναλυτικότερα είπαν:

Ο Χρήστος Τοπαλίδης

Ο πρόεδρος της ΠΟΕ ανέφερε ότι η 19^η Μαΐου ημέρα μνήμης για τον ποντιακό ελληνισμό. Με τον τρόπο με τον οποίο αντιμετώπισε ο τουρκικός εθνικισμός τον ελληνισμό, τερματίστηκε η τριοχυλιετής παρουσία του ελληνισμού στην περιοχή και θρέφεται ο τουρκικό εθνικισμός, με όλες τις συνέπειες που βιώνουμε ακόμη και σήμερα. Όσο το έγκλημα της γενοκτονίας δεν καταδικάζεται απερίφραστα, δεν αναγνωρίζεται και από τον θύτη και από την διεθνή κοινότητα, δημιουργεί ένα καθεστώς, όπου στη σύγχρονη τουρκική δημοκρατία δίδονται οι αγωνιστές της ελευθερίας, όπως ο Γιάννης Βασιλής Γιαϊλαλί, με τη μοναδική κατηγορία ότι μιλάει για τη γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου και για τη δράση του στο κουρδικό, βρίσκεται εγκλειστος στις τουρκικές φυλακές, ως εχθρός της τουρκικής δημοκρατίας. Και δεν είναι η μοναδική περίπτωση. Ακόμη και ο κεντρικός ομιλητής μας, στην κεντρική εκδήλωση στην πλατεία Αγίας Σοφίας στη Θεσσαλονίκη, ο Ταμέρ Τουλγκίρ, υπήρξε εγκλειστος στις τουρκικές φυλακές, είναι πολιτικός εξόριστος στην Ελβετία, με το αιτιολογικό ότι είναι αγωνιστής της ελευθερίας. Και βλέπετε ότι το τουρκικό καθεστώς αποθρασύνεται. Νομίζουμε ότι ο αγώνας για την αναγνώριση της γενοκτονίας θα αποτελέσει ουσιώδους σημασίας δύναμη, ούτως ώστε να εκδημοκρατιστεί και η ίδια η τουρκική κοινωνία.

Η εκδήλωση στην πλατεία Αγίας Σοφίας, αποτελεί την λαϊκή, διεκδικητική, μαχητική, εκδήλωση του οργανωμένου ποντιακού χώρου, για την διατράνωση της βούλησής μας για να αγωνιζόμαστε για την αναγνώριση της γενοκτονίας, οι εκδηλώσεις γίνονταν και πριν την ίδρυση της ΠΟΕ το 2004, είναι ο χώρος που συνδέθηκε με τον αγώνα για την αναγνώριση της γενοκτονίας. Φέτος θα είμαστε όλοι, εκτός από εμάς και οι άλλες δύο Ομοσπονδίες, ΠΟΠΣ, ΠΟΣΕΠ, ούτως ώστε να σταματήσει και αυτό το άλλοθι, από έλλοιμα και ανεπίσημα χείλη, αναφορικά για τη συνδρομή για την αναγνώριση της γενοκτονίας, ότι οι Πόντιοι σε αυτήν την διεκδίκηση δεν είναι ενωμένοι. Νομίζω ότι από εδώ και πέρα θα πείσουν οι μάσκες, δεν μπορεί να προτάξει κανένας την μη κοινή πορεία στο αγώνα για την αναγνώριση της γενοκτονίας, και θα εκλείψουν οι δικαιολογίες. Το μεγάλο στοιχείο δεν είναι η κοινή παρουσία, είναι να υπάρχουν 100.000 κόσμοι κάτ' ελάχιστον στις εκδηλώσεις αυτές, να ευαισθητοποιηθεί το σύνολο της ελληνικής κοινωνίας στον αγώνα για τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας, γιατί έχουμε χρέος, ως άνθρωποι, ως χριστιανοί, γιατί αγωνιζόμαστε για το διεθνές δίκαιο και τις πανανθρώπινες αξίες.

Η Χριστίνα Σαχινίδου

Στην ομιλία της η πρόεδρος της ΠΟΠΣ ανέφερε ότι είναι χαρά μας που κουβεντιάζουμε για το μεγάλο γεγονός, που έχει να κάνει με την εκδήλωση τιμής και μνήμης της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου. Για μας στον ποντιακό χώρο, για την ΠΟΠΣ, δεν υπάρχουν υπόλοιπα. Η μονάδα κάνει το σύνολο και την ομάδα. Έτσι πορευθήκαμε, μέσα από διαβουλεύσεις και φτάσαμε σε μία κοινή εκδήλωση, για την 19^η Μαΐου. Την ώρα που ο Σουλτάνος και οι αυλικοί του έχουν αποθρασυνθεί, κι έτσι φτάσαμε στο σημείο να έχουμε δύο φυλακισμένους στην Αδριανούπολη να έχουμε έναν πυλόμενο νεκρό, όλα αυτά, γιατί κάποιοι από εμάς δεν έχουν καταλάβει ότι η ιστορία του ποντιακού ελληνισμού είναι ένα κομμάτι της ελληνικής μας ιστορίας. Θρηνήσαμε θύματα. Γενοκτονήθηκαν 353.000 ή 282.000. Ξεριζώθηκαν από έναν τόπο, όπου επί 2500 χρόνια άνθιζε ο ελληνικός πολιτισμός. Εμείς λοιπόν οι επιζήσαντες, έχουμε χρέος τιμής. Είναι χρέος στο γένος. Καταδικάζουμε τις πολιτικές πρακτικές των πολιτικών διώξεων, που εφαρμόζει η ισλαμική κυβέρνηση της Τουρκίας, και η καλύτερη απάντηση για μας, ήταν ακριβώς στην πλατεία Αγίας Σοφίας, στις 19 Μαΐου, ο ακτιβιστής ο Ταμέρ Τουλγκίρ. Εξώ από την εσωστρέφειά μας, να βλέπουμε πολύ μακριά και μέσα από κοινούς βηματισμούς, να προχωρήσουμε σε θέματα που μας καθυστέρησαν, και αυτό αφορά την αναγνώριση της διεθνοποίησης της γενοκτονίας στα ξένα φόρα, αφορά τα ιστορικά μας μνημεία τα οποία βρίσκονται εκεί, και νομίζω ότι αυτό μπορεί να γίνει μέσα από όλον τον οργανωμένο ποντιακό χώρο και όχι μόνο. Είναι ιδιαίτερη η χαρά μας και συγκινούμε διότι αυτό που εμείς κρατήσαμε ήταν η απαίτηση των πρωτοβάθμιων σωματείων, που είναι οι πρωταγωνιστές στον οργανωμένο ποντιακό χώρο. Εξώ από το χρέος μας που είχαμε απέναντι στο γένος, είχαμε κι ένα χρέος απέναντι στα σωματεία, που ήταν διακαής πόθος μια κοινή εκδήλωση.

Ο Σέργιος Καλπαζίδης

Στην ομιλία του ο πρόεδρος της ΠΟΣΕΠ, είπε ότι για μας όλους τους παλινοοτούντες από την πρώην ΕΣΣΔ, είναι μια ιδιαίτερη μέρα που οι τρεις ομοσπονδίες συμφωνήσαμε και κάνουμε μια κοινή εκδήλωση. Διότι πάντα θεωρούσαμε και θεωρούμε, ότι το γεγονός της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, δεν είναι ιδιοκτησία κανενός, αυτό ανήκει σε όλους τους Πόντιους, σε όλες τις Ελληνίδες και τους Έλληνες, εντός και εκτός της Ελλάδος και αυτή η ημέρα που καθιερώθηκε από την Βουλή των Ελλήνων το 1994, πρέπει να δείξουμε σε όλη τη διεθνή κοινότητα ότι ο ποντιακός χώρος είναι ενωμένος. Και ενωμένα διεκδικεί τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου. Γιατί ο τελικός μας σκοπός είναι αυτός. Αυτό ζητούν οι ψυχές των 353.000 θυμάτων της γενοκτονίας. Αυτήν την ημέρα πρέπει να δείξουμε ότι είμαστε ενωμένοι και μαζί να διεκδικήσουμε την διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας.

Πλατεία Αγίας Σοφίας ΔΕΝ ΞΕΧΝΩ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΝΗΜΗΣ

Επισκοπή Νάουσας

Συνέχεια από την 1η σελίδα

μνήμης για να τιμηθούν οι 353.000 νεκροί της Γενοκτονίας, που έγινε το βράδυ του Σαββάτου 19 Μαΐου 2018, στην πλατεία Αγίας Σοφίας, με κεντρικό ομιλητή των Ταμέρ Τσιλιγκίρ, έναν ακτιβιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, ελληνικής καταγωγής από τη Λιβερά του Πόντου, που ζει εξόριστος στην Ελβετία και έχει κάνει 10 χρόνια στις τουρκικές φυλακές, γιατί αγωνίζεται για τη διεθνή αναγνώριση της γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου.

Ταμέρ Τσιλιγκίρ: Προσπαθούμε να πούμε την ιστορία μας, σε όλα τα μέρη του Πόντου.

Το θέμα των δικαιωμάτων εξισλαμισθέντων Ελλήνων του Πόντου και των απογόνων τους, το ζήτημα των Ελλήνων του Πόντου και της Μικρασίας που οι πρόγονοί τους γενοκτονήθηκαν από τους οθωμανούς και Τούρκους, έθεσε ο Ταμέρ Τσιλιγκίρ, από τη Λιβερά του Πόντου, πολιτικός εξόριστος στην Ελβετία, έχοντας κάνει ως πολιτικός κρατούμενος για περισσότερο από 10 χρόνια στις τουρκικές φυλακές γιατί ζητούσε τα δικαιώματά του.

Συνέχεια από την 1η σελίδα

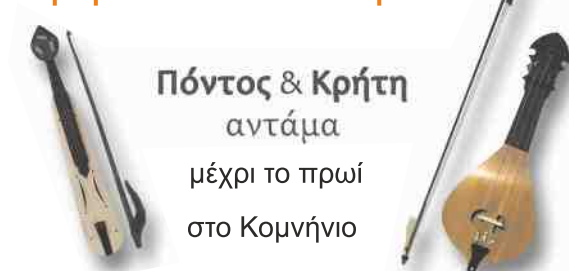
τον κ. Βασίλη Δημητριάδη. Παρόντες ήταν άπαντες οι βουλευτές του Νομού, ο Αντιπεριφερειάρχης Ημαθίας, οι Δήμαρχοι Νάουσας και Βέροιας, αντιπρόσωποι των Στρατού Ξηράς, Ελληνικής Αστυνομίας και Πυροσβεστικής Υπηρεσίας, εκπρόσωποι όλων των Ποντιακών Συλλόγων Ημαθίας, μαθητές και πλήθος κόσμου. Ακολούθησε η τελετή των αποκαλυπτηρίων του νέου Μνημείου που ολοκληρώθηκε με την κατάθεση τιμητικών στεφάνων από τους επισήμους. Επετειακές ομιλίες εκφωνήθηκαν από τον Πρόεδρο Ευξείνου Λέσχης Επισκοπής Θεόφιλο Παπαδόπουλο, τον Αντιπεριφερειάρχη Ημαθίας Κώστα Καλαϊτζίδη και τον Δήμαρχο Νάουσας Νίκο Κουτσογιάννη.

Στην ομιλία του, στον χώρο του μνημείου, ο αντιπεριφερειάρχης Ημαθίας Κώστας Καλαϊτζίδης, αναφέρθηκε στο οργανωμένο σχέδιο του Κεμάλ Μουσταφά, του Τοπάλ Οσμάν και του στρατιωτικού συνεργάτη τους, Γερμανού Συνταγματάρχη Λίμαν Φον Σάντερς, για την μαζική εξόντωση των Ελλήνων του Πόντου, επισημαίνοντας ότι «δεύτερη φάση του σχεδίου των Νεότουρκων για την «τελική λύση» των Ελλήνων του Πόντου και της Μικράς Ασίας, την ίδια τελική λύση που εφάρμοσε η ναζιστική Γερμανία στο ολοκαύτωμα του εβραϊκού λαού. «Σε τι διαφέρει το Άουσβιτς από τα περιβόητα τάγματα θανάτου του Κεμάλ, τα «Αμελέ Ταμπουρού»; Από το 1914 έως το 1924 δολοφονήθηκαν φρικτά 353.000 Πόντιοι, γυναίκες, παιδιά, βρέφη, άντρες, ηλικιωμένοι. Αν δεν είναι αυτό μαζική γενοκτονία, τότε τι είναι;» τόνισε ο κ. αντιπεριφερειάρχης, ο οποίος αναφέρθηκε στο έργο του πανεπιστημιακού δασκάλου και συντοπίτη μας Κώστα Φωτιάδη, στον οποίο ανέθεσε η Βουλή των Ελλήνων να συγγράψει το πόνημα για την Ποντιακή Γενοκτονία. Από τους δεκατέσσερις τόμους του οποίου, το Ελληνικό Κοινοβούλιο εξέδωσε μόλις τον έναν, αντί να καταλήξει μεταφρασμένο σε όλες τις βιβλιοθήκες του κόσμου, ειδικά δε των συμμαχικών μας δυτικών κυβερνήσεων.

Κλείνοντας την ομιλία του σημείωσε ότι αποτελεί καθήκον όλων να μην ξεχάσουμε την επιδίωξη με κάθε τρόπο την αναγνώριση της γενοκτονίας από τους Τούρκους και κατέληξε «Η Ρωμανία κι αν επέρασαν, ανθεί και φέρει κι άλλον»

Παρασκευή 22 Ιουνίου 2018

Κρητικοποντιακό γλέντι

Κλήδονας

Στις 23/ 24 του μηνός Ιουνίου όταν ο ήλιος τρέπεται στον αστερισμό του Καρκίνου και η μέρα αρχίζει να μικραίνει μικροί και μεγάλοι συμμετέχουν στο έθιμο της γιορτής του "Κλήδονα" βάζοντας τις φωτιές τ'Αϊ-Γιαννιού στα σταυροδρόμια και τις πλατείες των χωριών. Μία ή τρεις φωτιές ανάβουν με καλαμιές ή ξερά ξύλα, σε όλους τους μαχαλάδες, προσπαθώντας ο κάθε μαχαλάς να ανάψει την μεγαλύτερη φωτιά, πάνω από τις οποίες πηδάνε όλοι οι κάτοικοι. Πάνω στις φωτιές ρίχνουν και τα στεφάνια της Πρωτομαγιάς ή το στεφάνι του Αϊ-Γιάννη της περασμένης χρονιάς.

Η αναφορά στην Πυθία είναι έκδηλη, ενώ η ίδια η λέξη υπάρχει από την εποχή του Ομήρου: "κλήδων" σημαίνει πράξεις ή λέξεις τυχαίες και ασυνάρτητες, που ακούγονταν κατά τη διάρκεια μαντικών τελετών και στις οποίες αποδίδονταν προφητική σημασία. Ο λαός μάλιστα πιστεύει, ότι ο Αϊ-Γιάννης φέρνει τύχες. Για αυτό έπρεπε από την παραμονή να ξεσκονίσουν, να σφουγγαρίσουν, και να περιμένουν "τις τύχες", και επειδή ο συνηθέστερος τρόπος, με τον οποίο ο Άγιος φανερώνει το ριζικό, δηλαδή την τύχη του κάθε ανθρώπου, είναι ο κλήδονας, ονομάζεται και Αϊ-Γιάννης ο Κλήδονας ή Ριζικάρης.

Την παραμονή του Αϊ-Γιαννιού, οι ανύπανδρες κοπέλες μαζεύονται σε ένα από τα σπίτια του χωριού, όπου ανέθεται σε κάποιο αγνό πρωτότοκο κορίτσι, της οποίας και οι δύο γονείς ήταν ζωντανοί και πρωτοστεφάνωτοι, να φέρει από την πηγή με ολοκαίνουργια στάμνα ή να ανασύρει από το πηγάδι το "αμίλητο νερό". Μετά από κει παίρνουν βόλτα τα σπίτια της γειτονιάς κι η κάθε κοπέλα ρίχνει μέσα διάφορα μικροαντικείμενα «σημάδια» τα λεγόμενα ριζικάρια, που το καθένα χαρακτήριζε τον κάτοχό του, δηλαδή κουμπιά, δαχτυλίδια, παραμάνες, αγκράφες σκουλαρίκια, χάντρες, δαχτυλήθρες, καρφιά, σουγιάδες. Την επόμενη μέρα η "κλήδοναρίσσα" που είναι συνήθως μια ηλικιωμένη γυναίκα ανασύρει έναν-έναν τα αντικείμενα από το δοχείο και λέγοντας διόστιχα ή τραγούδια αποκαλύπτει στις άγαμες κοπέλες την ταυτότητα του μελλοντικού τους συζύγου...

Τελετή Λήξης Τμημάτων
Εύξεινος Λέσχη Βέροιας

Χορευτικά Τμήματα

- Αρχαίο Παιδικό
- Παιδικό
- Εφηβικό
- Παραστάσεων

Τμήμα Λύρας

Τμήμα Νταουλίου

Τμήμα Θεάτρου

Θα πραγματοποιηθεί bazaar του Οργανισμού «Το Χαμόγελο του Παιδιού»

Συμμετοχή του παιδικού χορευτικού του τμήματος Λαογραφίας και Πολιτισμού της ΚΕΤΑ του Δήμου Βέροιας

στο Πολιτιστικό Κέντρο της Εύξεινου Λέσχης Βέροιας : . Λ. Πορφύρα 1, Πανάραμα

3/6 στις 18:00